

یک قدم تا صهیونیست‌ها

هم می‌تواند چاشنی بی‌میلی ورود خبرنگاران و رسانه‌ها به این حوزه شود که باید روی آن‌ها ساعت‌ها بحث و گفت‌وگو کرد. از سوی دیگر تنها منطقه‌ای در دسترس خبرنگاران که هنوز مسدود نشده بود، جنوب لبنان و شمال سرزمین‌های اشغالی بود؛ محلی که تا آن موقع (اوایل شروع عملیات طوفان الاقصی) درگیری در آنجا بالا نگرفته بود و به صورت محدود حزب‌الله لبنان و رژیم صهیونیستی مواضع یکدیگر را مورد هدف توپخانه‌ای و خمپاره‌ای قرار می‌دادند.

پس این‌گونه شد که تصمیم برای حضور در این منطقه گرفتم. تمامی دوستانی که در لبنان با من ارتباط داشتند را پای کار آوردم و اطلاعات اولیه‌ای از اوضاع و نیازمندی‌های خبری کسب کردم و سرانجام با یک پرواز مستقیم تهران - بیروت، وارد خاک لبنان شدم. با خودم گفتم: دیدی امام رضا علیه‌السلام خبرنگار روزنامه «قدس» را حسابی هل داد تا به میدان نبرد رسید. وقتی به بیروت رسیدم، پس از عبور از هفت‌خان دریافت مجوزهایی که هرکدام آن‌ها دنیایی از دردسر و سختی داشت، قرار شد خودم را به شهر «خیام» در جنوب لبنان برسانم. تحقیقات من نشان می‌داد به صورت رسمی سه یا چهار خبرنگار ایرانی بیشتر در منطقه حضور داشتند و به نوعی حضور در منطقه کار هر کسی نبود. این ترس در دل من هم موج می‌زد که اگر نتوانم به جنوب لبنان برسم، ارتش، حزب‌الله و ... مانع شوند چه می‌شود! تمامی برنامه خبری و تلاش شبانه‌روزی‌ام

همزمان با شعله‌ور شدن آتش جنگ در سرزمین‌های اشغالی که با هشتگ طوفان الاقصی سرزبان‌ها افتاد و هر لحظه خبرهای تازه‌ای از ابعاد

حملات ناجوانمردانه رژیم کودک‌کش در فضای مجازی و حتی رسانه‌های دیداری و شنیداری دست‌به‌دست می‌شد، تمام ذهنم درگیر این ماجرا شد که رسانه فارسی‌زبان و خبرنگار ایرانی کجای کار است و ما چه وظیفه‌ای برای بیان و انتشار واقعه دردناک و در حال گسترش در منطقه داریم.

یکی دو هفته‌ای آن قدر درگیری ذهنی پیدا کرده بودم که هیچ مسیری جز رساندن خودم به خط مقدم درگیری‌ها برایم وجود نداشت، تنها راه حل ماجرا که می‌توانستم وجدانم را آرام کنم، همین راه بود؛ پس دست به کار شدم، آن‌هم در مسیری که هیچ چارچوب شناخته‌شده‌ای برای خبرنگاران ایران تعریف نشده بود. شاید نبود مسیر تعریف‌شده برای حضور خبرنگاران در عرصه بحران‌های منطقه‌ای، یکی از خطراتی بود که می‌توانست جان خبرنگار و حتی تیم همراه را تهدید کند؛ مسیری که نامش با افتخار شهادت بود.

هزینه‌های سنگین حضور چند ده روزه خبرنگار در این دست مناطق که مسلماً خیلی از این هزینه‌ها تعریف نشده و جریان منطقه برای یک نفر رقم می‌زند، می‌تواند یک دلیل کم‌اقتبالی حضور خبرنگاران در این دست مناطق باشد. اما واگرهای دیگر

عقيل رحمانی

خبرنگار اعزامی به مرزهای فلسطین اشغالی